

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαργώ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουρᾶ. (Συνέχεια). — Ὑπόθεσις κωμωδίας, διήγημα Α. Karr, μετὰφρ. Ἀγγέλου Βλάχου. (Συνέχ. καὶ τέλος). — Ἡ Λουομένη Χανούμισσα, μυθιστορία Δεῖλᾶ Χανούμ. (Συνέχεια). — Ἡ Συναλλαγὴ, ἐνετικὸν διήγημα.

ΕΤΗΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ :

Ἐν Ἀθῆναις· δρ. 5, ταῖς ἑβδομαδαῖς 6, τῷ ἑξωτερικῷ 10
ΦΡΑΝΚΑ προηγουμένα λεπτά 20.

Αἰσυνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοστοχίου καὶ χαρτονομισμάτων
παντὸς ἔθνους.

Ὁ Κοκονᾶς ἀνῆλθε τὴν κλίμακα ὅπωςθεν τοῦ Λαουριέρου ... [Κεφάλαιον Ζ'].

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Ὁ Ξενοδόχος δὲν ἀπήντησεν εἰς τὸν Δελαμόλ, ἀλλ' ἤρκεσθη εἰς τὸ νὰ θίξῃ ἐλαφρῶς τὸν σκουφὸν του. Ἐξακολουθῶν δὲ νὰ προσβλέπῃ φιλοφρόνως τὸν Κοκονᾶς, εἶπε :

— Λοιπόν, ὁ κύριος πηγαίνει εἰς ἐντάμωσιν τοῦ δουκὸς τῆς Γκιζης; Ὁ κύριος εἶναι ἀρκετὰ εὐτυχής, καὶ ἀναμφιδόλως ἦλθε διὰ...

— Διὰ τί; ἠρώτησεν ὁ Κοκονᾶς.

— Διὰ τὴν ἐορτήν, ἀπήντησεν ὁ Ξενο-

— Ἐπρεπε νὰ εἰπῆς διὰ τὰς ἐορτάς, διότι οἱ Παριεῖοι πλημμυροῦσιν ἀπὸ ἐορτάς, ὡς ἤκουσα νὰ λέγωσι. Τοῦλάχιστον δὲν ἀκούει τις νὰ ὀμιλῶσι δι' ἄλλο. Ἡ διὰ χοροὺς, διὰ συμπόσια καὶ διασκεδάσεις. Κεῖ λοιπόν, ἐν Παριεῖσι δὲν διασκεδάζετε πολὺ;

— Μετρίως, κύριε. τοῦλάχιστον ἕως σήμερον, ἀπήντησεν ὁ Ξενοδόχος. Ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ διασκεδάσωμεν.

— Καὶ ὅμως οἱ γάμοι τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας ἐλύουσιν ἐδῶ πολλοὺς, εἶπεν ὁ Δελαμόλ.

— Πολλοὺς Οὐγονόττους· ναι, κύριε, ἀπήντησε τρacheώς ὁ Ξενοδόχος. Εἴτα με-

ριοὶ μήπως ἀνήκουν εἰς αὐτὴν τὴν θρησκείαν;

— Ἐγὼ Οὐγονόττος!, ἀνέκραξεν ὁ Κοκονᾶς. Ἀμ δέ!, εἰμαι καθολικὸς ὅσον καὶ ὁ ἅγιος ἡμῶν πατήρ, ὁ Πάπας.

Ὁ Λαουριέρος ἐστράφη πρὸς τὸν Δελαμόλ ὡς θέλων νὰ ἐρωτήσῃ καὶ αὐτόν· ἀλλ' ὁ Δελαμόλ, εἶτε μὴ ἐννοήσας τὴν σημασίαν τοῦ βλέμματός τοῦ Ξενοδόχου, εἴτε μὴ κρίνας κελὸν νὰ ἀπαντήσῃ, ἀπέφυγε τοῦτο δι' ἐτέρως ἐρωτήσεως, εἰπὼν :

— Ἄν δὲν γνωρίζετε τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητῃ τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας, κύρ Λαουριέρε, μήπως γνωρίζετε τὸν κ. Ναύαρχον; Ἦκουσα νὰ λέγωσιν ὅτι ὁ κ. Ναύαρχος εἶνεν ἐπισκοπὴν τινα εἰς τὴν Αὐ-

λὴν, ἐπειδὴ δὲ καὶ εἶμαι συστημένος εἰς αὐτὸν ἐπεθύμουν, ἂν ἡ διεύθυνσίς του δὲν σοῦ σχιζέη τὸ στόμα, νὰ μάθω ποῦ κατοικεῖ.

— Ἐκατόφκει εἰς τὴν Ὀδὸν *Béthisy*, κύριε, ἐδῶ πρὸς τὰ δεξιὰ, ἀπήντησεν ὁ ξενοδόχος μετ' ἐνδομούχου εὐχαριστήσεως, ἣν δὲν κατώρθωσε νὰ κρύψῃ.

— Πῶς, κατόφκει; ἠρώτησεν ὁ Δελαμόλ. Τί! ἀνεχώρησεν;

— Ναί· ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον ἴσως.

— Τί; ἀνέκραξαν ἐν χορῷ οἱ δύο εὐπατρίδαι. Ὁ ναύαρχος ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου!

— Καὶ τί! κύριε Κοκονάς, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ ξενοδόχος μετὰ πονηροῦ μειδιάματος, εἶσθε ἐκ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Γκίζης καὶ ἀγνοεῖτε τοῦτο;

— Ποῖον τοῦτο;

— Ὅτι προχθές, διερχόμενος τὴν πλατεῖαν τοῦ *Saint-Germain-l'Auxerrois*, ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ παπᾶ-Πέτρου Πίλου, ὁ ναύαρχος ἐκτυπήθη διὰ πυροβόλου.

— Καὶ ἐφονεύθη; ἀνέκραξεν ὁ Δελαμόλ.

— Ὅχι· ἡ σφαῖρα τοῦ ἔσπασε τὸν βραχίονα καὶ τοῦ ἔκοψε δύο δάκτυλα· ἐλπίζεται ὅμως ὅτι ἡ σφαῖρα ἦτο δηλητηριασμένη.

— Πῶς, θλίβε! ἀνέκραξεν ὁ Δελαμόλ. Ἐλπίζεται; . . .

— Θέλω νὰ εἰπῶ πιστεύεται, ἐπανέλαβεν ὁ ξενοδόχος, ἅς μὴ μαλῶσωμεν τώρα διὰ μίαν λέξιν. Ἐσφαλεν ἡ γλῶσσά μου.

Καὶ ὁ κύρ Λαουριέρος στρέψας τὰ νῶτα πρὸς τὸν Δελαμόλ καὶ βλέπων τὸν Κοκονάς, ἐξήγαγε τὴν γλῶσσάν του σαρκαστικώτατα, συνοδεύσας τὸ κίνημά του τοῦτο καὶ διὰ λίαν ἐκφραστικοῦ βλέμματος.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ὁ Κοκονάς ἀκτινοβολῶν ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Ἀλήθεια; ἐψιθύρισεν ὁ Δελαμόλ μετ' ἀλγεινῆς ἐκπλήξεως.

— Συνέβη, καθὼς ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ σᾶς εἰπῶ, κύριοι, ἀπήντησεν ὁ ξενοδόχος.

— Τότε, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, πηγαίνω εἰς τὸ Λουβρον χωρὶς νὰ χάσω στιγμήν. Θὰ εὕρω ἐκεῖ τὸν βασιλέα Ἐρρίκον;

— Δυνατόν, διότι ἐκεῖ κατοικεῖ.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης πηγαίνω εἰς τὸ Λουβρον, εἶπεν ὁ Κοκονάς. Θὰ εὕρω ἐκεῖ τὸν δούκα τῆς Γκίζης;

— Πιθανόν, διότι πρὸ μιᾶς στιγμῆς τὸν εἶδον νὰ ἀπεράσῃ ἐδῶθεν μὲ διακοσίους εὐπατρίδας.

— Τότε, ἔλθετε κύριε Κοκονάς, εἶπεν ὁ Δελαμόλ.

— Σᾶς ἀκολουθῶ, κύριε, εἶπεν ὁ Κοκονάς.

— Ἀλλὰ τὸ δεῖνόν σας, εὐπατρίδαι μου; ἠρώτησεν ὁ Λαουριέρος.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ, ἴσως δειπνήσω μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας.

— Καὶ ἐγὼ μετὰ τοῦ δούκα τῆς Γκίζης, εἶπεν ὁ Κοκονάς.

— Καὶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν παρετήρησε τοὺς δύο εὐπατρίδας λαβόντας τὴν εἰς Λουβρον ἄγουσιν, καὶ ἐγὼ πηγαίνω νὰ καθαρίσω τὸ κρά-

νος μου, νὰ ἐτοιμάσω τὴν θυραλλίδα τοῦ τουφεκίου μου, καὶ νὰ ἀκονίσω τὴν λόγχην μου. Δὲν εἰξεύρει κανεὶς τί συμβαίνει.

Ε'

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΟΥΒΡΟΥ ΕΙΔΙΚΩΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΓΕΝΙΚΩΣ

Οἱ δύο εὐπατρίδαι, λαβόντες πληροφορίας παρὰ τοῦ πρώτου ὃν συνήντησαν, διήλθον τὴν ὁδὸν *Laferrière* καὶ τὴν ὁδὸν *Saint-Germain-l'Auxerrois*, καὶ δὲν ἐβράδυνον νὰ εὐρεθῶσι πρὸ τοῦ Λουβρου, οὕτως αἱ πύργοι ἤρξαντο συγχέομενοι μετὰ τῶν πρώτων σκιῶν τῆς ἐσπέρας.

— Τί ἔχετε; ἠρώτησεν ὁ Κοκονάς τὸν Δελαμόλ, ὅστις στὰς ἐνώπιον τοῦ παλαιοῦ φρουρίου παρετήρησε τὸν ἱερὸν σεβασμὸν τὰς κινήτας αὐτοῦ γεφύρας, τὰ στενὰ παράθυρά του, καὶ τοὺς πρὸς κωδωνοστάσια ὁμοιάζοντας ὀξεῖς πύργους του, οὓς εἶδεν αἶφνης ἐνώπιόν του.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, καὶ ἐγὼ ἀγνοῶ, εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Ἡ καρδίᾳ μου πᾶλλει βιαίως. Καὶ ὅμως δὲν εἶμαι ὑπερμέτρως δειλός· ἀλλ' ἀγνοῶ διατί τὸ παλάτιόν τοῦτο μοὶ φαίνεται πένθιμον καὶ—ἅς τὸ εἰπῶ—φοβερόν!

— Καὶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ Κοκονάς, ἀγνοῶ τί μοὶ συμβαίνει, ἀλλ' εἶμαι τόσο ἐνθουσιάζομαι, ὅσον σπικνύω. Καὶ ὅμως ὁ ἱματισμός μου εἶναι ὀλίγον ἀτημέλητος, προσέθετο, ῥίψας ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς ὁδοιορκίας του περιβολῆς. Ἀλλὰ, τί! Ἐχει πάντοτε κανεὶς τὸ ἱπποτικὸν ὕφος. Ἐπειτα αἱ διαταγαὶ μοὶ μοὶ συνίστων ταχύτητα. Θὰ μὲ ὑποδεχθῶσι λοιπὸν καλῶς, διότι ὑπήκουσα προθύμως.

Καὶ οἱ δύο νέοι ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των συνταρασσόμενοι ἕκαστος ἐκ τῶν αἰσθημάτων ἅτινα εἶχον ἐκφράσει.

Ἐπὶ τῇ ἰσχυρᾷ φρουρᾷ ἐν τῷ Λουβρῳ. Πάντες οἱ σταθμοὶ εἶχον διπλασιασθῇ. Ὅθεν οἱ δύο ἡμῶν ὁδοιπόροι εὐρέθησαν κατ' ἀρχὰς περιπεπλεγμένοι λίαν. Ἀλλ' ὁ Κοκονάς, ὅστις εἶχε παρατηρήσει ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ Γκίζης ἦτο σεβαστὸν παρὰ τοῖς Παρισίοις, πλησιάζας εἰς τινὰ τῶν φρουρῶν καὶ ἐπικαλεσθεὶς τὸ ἰσχυρότατον τοῦτο ὄνομα, ἠρώτησεν ἂν χάρις εἰς αὐτὸ ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Λουβρον.

Τὸ ὄνομα τοῦ Γκίζης ἐφάνη ποιῆσαν καὶ ἐπὶ τοῦ στρατιώτου τὸ σύνθημα ἀπότηλεσμα. Καὶ ὅμως ἠρώτησε τὸν Κοκονά, ἂν εἶχε τὸ σύνθημα.

Ὁ Κοκονάς ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι δὲν τὸ εἶχε.

— Τότε μακράν, εὐπατρίδα μου, εἶπεν ὁ φρουρός.

Τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς στιγμήν ἀνῆλθον, ὅστις συνδιελέγετο μετὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ σταθμοῦ καὶ εἶχεν ἀκούσει τὸν Κοκονά, ἐπικαλούμενον τὸ ὄνομα τοῦ Γκίζης ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὸ Λουβρον, ἐγκατέλειπε τὴν συνομιλίαν του καὶ προσελθὼν εἶπεν αὐτῷ:

— Τί φέλετε τὸν κύριον Γκιούζην;

— Θέλω νὰ τῷ ὁμιλήσω, ἀπήντησεν ὁ Κοκονάς μειδιῶν.

— Ἀντύνατο! Ὁ ντοῦκας εἶναι μὲ τὸ βασιλέα.

— Καὶ ὅμως ἔχω ἐπιστολὴν διὰ νὰ ἔλθω εἰς Παρίσιους.

— Ἀ! ἔχετε γράμμα;

— Ναί· καὶ ἔρχομαι ἀπὸ πολὺ μακράν.

— Ἀ! ἔρκεστε ἀπὸ πολὺ μακρά;

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ Πεδεμόντιον.

— Γκαλά! γκαλά! Ἀλλάντζει τὸ πρᾶγμα. Καὶ λέγεσθε;

— Κόμης Ἀννίβας τοῦ Κοκονά.

— Γκαλά! γκαλά! Ντόσετέ μου τὸ γράμμα κυόριε Ἀνθήβα.

— Ἰδοῦ, εἰς τὴν πίστιν μου, εἰς ἀξίολογόν, ἅς εὐρισκόν καὶ ἐγὼ ἕνα ὅμοιον διὰ νὰ μὲ ὁδηγήσῃ εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας.

— Ἀλλά, ντόσετέ μου λοιπὸν τὸ γράμμα, ἐξηκολούθησεν ὁ γερμανὸς εὐπατρίδης τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Κοκονά, ὅστις ἐδίσταζε.

— Μὰ τὸν Θεόν! ἀπήντησεν ὁ Πεδεμόντιος, δυσπιστῶν ὡς κατὰ τὸ ἥμισυ Ἰταλός, δὲν εἰξεύρω ἂν πρέπει. . . Δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίζω, κύριε.

— Εἶμαι ὁ Πέσμης καὶ ἀνῆλθον εἰς τὸν ντοῦγκα τῆς Γκιούζης.

— Πέσμης, ἐψιθύρισεν ὁ Κοκονάς· δὲν γνωρίζω αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Εἶναι ὁ κύριος Δε-Μπέσμης, εὐπατρίδα μου, εἶπεν ὁ φρουρός. Ἡ προφορὰ σᾶς ἀπατᾷ· νὰ, αὐτὸ συμβαίνει. Δόσατε τὴν ἐπιστολὴν σας εἰς τὸν κύριον, καὶ ἐγὼ ἐγγυώμαι.

— Ἀ! κύριε Δε-Μπέσμη, ἀνέκραξεν ὁ Κοκονάς, ἀκούτε ἐκεῖ; ἂν σᾶς γνωρίζω! . . Καὶ πῶς! μὲ τὴν μεγαλειτέραν εὐχαρίστησιν. Ἰδοῦ ἡ ἐπιστολή. Συγχωρήσατε τὸν δισταγμὸν μου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ δι-σταζέη τις ὅταν θέλῃ νὰ ἦναι πιστός.

— Γκαλά! γκαλά! εἶπεν ὁ Δε-Μπέσμης. Ντὲν ἔχει ἀνάγκη ντιγκαιολογίας.

— Μὰ τὸν Θεόν, κύριε, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, πλησιάζας καὶ αὐτός, ἐπειδὴ εἶσθε τόσο ὑποχρεωτικὸς εὐαρεστήθητε νὰ λάβετε καὶ τὴν ἰδικήν μου ἐπιστολὴν ὡς ἐλάθετε τὴν τοῦ συντρόφου μου.

— Πῶς λέγεσθε;

— Κόμης Λεράκ Δελαμόλ.

— Ὁ γκόμης Λεράγκ Ντελαμόλ;

— Ναί.

— Ντὲν σᾶς γνωρίζω.

— Ἄν δὲν μὲ γνωρίζετε, τοῦτο εἶναι φυσικώτατον, διότι εἶμαι ξένος καὶ ὡς ὁ κόμης Κοκονάς ἔφθασα καὶ ἐγὼ ταύτην τὴν ἐσπέραν μακρόθεν.

— Καὶ πότεν ἔρκεστε;

— Ἀπὸ τὴν Προβηγκίαν.

— Μὲ ἕνα γράφῃ;

— Ναί· ἔχω ἐπιστολὴν.

— Ντιὰ τὸν κυόριον Γκιούζην;

— Ὅχι· διὰ τὴν αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας.

— Ντὲν εἶμαι ἐγκὼ τοῦ βασιλέα τῆς Ναβάρρας, κυόριε, ἀπήντησεν ὁ Δε-Μπέσμης, μετ' αἰφνιδίας ψυχρότητος, καὶ ντὲν ἠμπορῶ νὰ πάρω τὸ γράφῃ σας.

Καὶ ὁ Μπέσμης στρέψας τὰ νῶτα πρὸς

τὸν Δελαμὸλ εἰσῆλθεν εἰς τὸ Λοῦβρον νεύ-
σας εἰς τὸν Κοκονᾶς νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ὁ Δελαμὸλ ἔμεινε μόνος.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ἐκ τῆς θύρας,
ἥτις ἠνοίγετο παραλλήλως ἐκείνης δι' ἣς
εἰσῆλθον ὁ Μπέσμης καὶ ὁ Κοκονᾶς, ἐξῆλ-
θεν ἀπόσπασμα ἑκατοντάδος ἱππέων.

— Ἀ! ἄ!, εἶπεν ὁ φρουρὸς εἰς τὸν
σύντροφόν του. Εἶναι ὁ Δεμουὺ καὶ οἱ
Οὐγονόττοι του. Φαίνονται χαρούμενοι.
Ὁ βασιλεὺς θὰ τοὺς ὑπεσχέθῃ τὸν θάνα-
τον τοῦ δολοφόνου τοῦ ναυάρχου. Καὶ
ἐπειδὴ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ὁποῖος ἐφόνευσε
καὶ τὸν πατέρα τοῦ Δεμουὺ, ὁ υἱὸς κά-
μνει μὲ ἕναν κόπον δύο δουλεῖες.

— Συγγνώμην, εἶπεν ὁ Δελαμὸλ, ἀπο-
τανθεὶς πρὸς τὸν στρατιώτην. Δὲν εἶπετε,
παλληκάρι μου, ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς αὐτὸς
εἶναι ὁ κύριος Δεμουὺ;

— Ναί, εὐπατρίδα μου.

— Καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ εἶναι . . .

— Εἶναι ἀλίτουροι. . . Τὸ εἶπον.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Δελαμὸλ χωρὶς
νὰ φωνῇ προσέξας εἰς τὴν περιφρονητικὴν
λέξιν, ἣν εἶχε μεταχειρισθῇ ὁ φρουρὸς.
Ἰδοὺ πᾶν ὅ,τι ἤθελα νὰ μάθω.

Καὶ προχωρήσας πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν
ἱππέων εἶπεν αὐτῷ:

— Κύριε, πληροφοροῦμαι ὅτι εἴσθε ὁ κ.
Δεμουὺ.

— Ναί, κύριε, ἀπήντησεν εὐγενῶς ὁ
ἀξιωματικὸς.

— Τὸ ὄνομά σας, γνωστότατον παρὰ
τοὺς ἡμετέροισι ὁμοθρήσκους, μὲ ἐνθαρρύνει
νὰ ἀπειθυνθῶ πρὸς ὑμᾶς, κύριε, ὅπως ζη-
τήσω χάριν τινά.

— Ποῖαν, κύριε; . . Ἀλλὰ πρῶτον,
πρὸς ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ;

— Πρὸν τὸν κόμητα Λεράκ Δελαμὸλ:
Οἱ δύο νέοι ἀντεχαιρετίσθησαν.

— Σὰς ἀκούω, κύριε, εἶπεν ὁ Δεμουὺ.

— Κύριε, ἔρχομαι ἐκ τοῦ Λιξ φέρων
ἐπιστολὴν τοῦ κυρίου Δωριᾶκ διοικητοῦ
τῆς Προβηγγίας. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἀπευ-
θύνεται πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας
καὶ περιέχει σπουδαιότητας καὶ κατε-
πειγούσας λίαν εἰδήσεις. . . Πῶς δύναμαι
νὰ παρὰδῶσω τὴν ἐπιστολὴν ταύτην; . .
πῶς δύναμαι νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ Λοῦβρον;
— Οὐδὲν εὐκολώτερον ἢ τὸ νὰ εἰσέλθῃ
τις εἰς τὸ Λοῦβρον, κύριε, ἀπήντησεν ὁ
Δεμουὺ. Φοβοῦμαι μόνον μὴ ὁ βασιλεὺς
τῆς Ναβάρρας, ὢν λίαν ἀνησυχολημένος
τῆς στιγμῆς ταύτης, δὲν δυνήθῃ νὰ σὰς
δεχθῇ. Ἀλλ' ἀδιάφορον! Ἄν εὐαρεστῇσθε
νὰ μὲ ἀκολουθήσητε, θὰ σὰς ὀδηγήσω ἄχρι
τῶν δωματίων του. Τὰ λοιπὰ ἀποβλέπου-
σιν εἰς ὑμᾶς.

— Εὐχαριστῶ.

— Ἐλθετε, κύριε.

Ἀφιππεύσας τότε ὁ Δεμουὺ ἔρριψε τοὺς
χαλινούς τοῦ ἵππου εἰς τὸν ἵπποκόμον του
καὶ πλησιάσας πρὸς τὸ θυρίδιον τοῦ φρου-
ροῦ ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τούτου, εἰσῆγαγε
τὸν Δελαμὸλ εἰς τὸ φρούριον καὶ ἀνοῖξας
τὴν θύραν τῶν δωματίων τοῦ βασιλέως:

— Εἰσέλθετε, κύριε, εἶπε, καὶ πληρο-
φορήθητε.

Καὶ χαιρετίσας τὸν Δελαμὸλ ἀπεσύρθη.

Ὁ Δελαμὸλ μείνας μόνος παρατήρησε
προσεκτικῶς περὶ αὐτόν.

Ὁ ἀντιθάλαμος ἦτο ἔρημος· μία δὲ τῶν
ἐσωτερικῶν αὐτοῦ θυρῶν ἦτο ἀνοιχτή.

Προχωρήσας μικρόν, εὐρέθη ἐν τινὶ δια-
δρόμῳ.

Ἐκρυσσε καὶ ἔκραξεν· ἀλλ' οὐδεὶς ἀπήν-
τησε. Σιγὴ βαθυτάτη ἐπεκράτει ἐν τῷ
μέρει ἐκείνῳ τοῦ Λοῦβρου.

— Καὶ μοὶ ἔλεγον, ἐσκέφθη, ὅτι ἐνταῦθα
ἡ ἐθιμοτυπία εἶναι αὐστηροτάτη! Περι-
φέρεται τις ἐν τῷ παλατίῳ τούτῳ, ὡς
ἐν δημοσίᾳ ἀγορᾷ.

Καὶ ἔκραξεν αὖθις, ἀλλ' ἄνευ ἀποτε-
λέσματος.

— Ἐμπρός, λοιπόν· ἄς προχωρήσω,
ἐσκέφθη. Θὰ συναντήσω ἐπὶ τέλους τινά.

Καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῷ διαδρόμῳ, ὅστις
ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καθίστατο σκοτει-
νότερος.

Αἶφνης ἀπέναντι τῆς θύρας δι' ἣς εἰ-
σῆλθεν ἠνεψύχθη ἑτέρα, καὶ δύο ἀκόλουθοι
ἐφάνησαν φέροντες δῶδας καὶ γυνὴ μετ'
αὐτῶν ὑψηλοῦ ἀναστήματος, μεγαλοπρε-
ποῦς ἡθους καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις θαυμα-
σίας ὠριότητος.

Αἱ δῶδες ἐπλημμύρισαν διὰ φωτὸς τὸν
Δελαμὸλ, ὅστις ἔστη ἀκίνητος.

Ἡ γυνὴ ἔστη ἐπίσης, ὡς εἶχε σταθῇ ὁ
Δελαμὸλ.

— Τί θέλετε, κύριε; ἠρώτησε τὸν νέον
διὰ φωνῆς ὡς θελκτικωτάτη μουσικὴ ἀν-
τηχησάσης εἰς τὰ ὦτά του.

— ὦ!, δέσποινα, εἶπεν ὁ Δελαμὸλ
νεύων χαμαί, συγχωρήσατέ μοι, σὰς πα-
ρακαλῶ. Ἀφῆσα τὸν κύριον Δεμουὺ, ὅστις
εἶχε τὴν κελωσύνην νὰ μὲ ὀδηγήσῃ ἐδῶ,
καὶ ζητῶ τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης δὲν εἶναι
ἐδῶ, κύριε. Εἶναι πιστεύω παρὰ τῷ γυναι-
καδέλφῳ του. Ἀλλ' ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ βα-
σιλέως δὲν δύνασθε νὰ εἰπῇτε εἰς τὴν
βασιλίαν;

— Βεβαίως, ἀναμφιβόλως, δέσποινα,
εἶπεν ὁ Δελαμὸλ, ἂν τις δὲν ἀπηξίου νὰ
μὲ ὀδηγήσῃ ἐνώπιόν της.

— Εἴσθε, κύριε.

— Πῶς!, ἀνέκραξεν ὁ Δελαμὸλ.

— Εἶμαι ἡ βασιλίσσα τῆς Ναβάρρας,
εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

Ὁ Δελαμὸλ ἐπονήσατο κίνημα ἐκπλή-
ξεως καὶ τρόμου τόσῳ ἀπότομον, ὥστε ἡ
βασιλίσσα ἐμειδίασε.

— Ὁμιλήσατε ταχέως, κύριε, διότι
μὲ περιμένουσι παρὰ τῇ βασιλομήτορι.

— ὦ!, δέσποινα, ἂν σὰς περιμένουσι
τόσῳ ἀνυπομόνως, ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀπο-
μακρυνθῶ, διότι τὴν στιγμήν ταύτην μοὶ
εἶναι ἀδύνατον νὰ ὁμιλήσω. Εἶμαι ἀνί-
κανος νὰ συναρμολογήσω δύο ἰδέας. Ἡ
θέα ἡμῶν μὲ κατέπληξε. Δὲν συλλογιζο-
μαι πλέον, θαυμάζω.

Ἡ Μαργαρίτα ἐπροχώρησε πλήρης χά-
ριτος καὶ καλλονῆς πρὸς τὸν νέον ἐκείνον,
ὅστις χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ ἐφῆρθη ὡς ὁ
μᾶλλον πεπειραμένος τῶν αὐλικῶν.

— Συνέλθετε, κύριε, τῷ εἶπεν. Περι-
μένω, καὶ ἄς μὲ περιμένωσιν.

— ὦ!, συγγνώμην, δέσποινα, ἂν πρὶν

δὲν ἐχαιρέτισα τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειό-
τητα μεθ' ὅλου τοῦ σεβασμοῦ, ὃν δικαιοῦ-
ται νὰ περιμένῃ παρ' ἐνὸς τῶν ταπεινοτέ-
ρων αὐτῆς δούλων. . . Ἀλλὰ. . .

— Ἀλλὰ, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, μὲ ἐξε-
λάβετε ὡς μίαν τῶν θεραπαινίδων μου.

— Οὐχί, δέσποινα· ἀλλὰ διὰ τὸ φάσμα
τῆς ὥραιας Ἀρτέμιδος τοῦ Ποατιέ, ὅπερ
ὡς λέγουσιν ἐπανέρχεται εἰς τὸ Λοῦβρον.

— Ἐμπρός, κύριε, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.
Δὲν ἀνησυχῶ πλέον περὶ ὑμῶν. Θὰ κάμετε
τὴν τύχην σας ἐν τῇ αὐλῇ. Ἐχετε, εἴ-
πετε, ἐπιστολὴν διὰ τὸν βασιλέα; Ἦτο
ἀνωφελής. Ἀλλ' ἀδιάφορον. Ποῦ εἶναι;
Θὰ τοῦ τὴν δώσω. . . Σπεύσατε μόνον,
σὰς παρακαλῶ.

Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, ὁ Δελαμὸλ ἀνοίξας
τὸν ὑπενδύτην του ἐξήγαγε τῶν κόλπων
του ἐπιστολὴν ἐντὸς μεταξίνου περικα-
λύμματος.

Ἡ Μαργαρίτα λαβοῦσα τὴν ἐπιστολὴν
παρατήρησε τὴν γραφὴν.

— Δὲν εἴσθε ὑμεῖς ὁ κύριος Δελαμὸλ;
εἶπε.

— Ναί, δέσποινα. Καὶ ἔχω, Θεέ μου,
τὴν εὐτυχίαν νὰ ἦναι τὸ ὄνομά μου γνω-
στὸν εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα;

— Ἦκουσα νὰ σὰς ἀναφέρωσιν ὁ βα-
σιλεὺς, ὁ σύζυγός μου, καὶ ὁ ἀδελφός μου
ὁ δουξ τοῦ Ἀλανσῶν. Εἰξεύρω ὅτι σὰς
περιμένουσι.

Καὶ ἔθετο ἐν τῷ πλήρει κεντημάτων
καὶ ἀδραμάντων στηθοδέσμῳ της τὴν ἐπι-
στολὴν, ἥτις ἐξεληθοῦσα τοῦ ὑπενδύτου τοῦ
νέου ἦτο ἔτι θερμὴ ἐκ τῆς θερμότητος
τοῦ στήθους του. Ὁ Δελαμὸλ ἠκολούθει
ἀπλήστως διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἕκαστον τῆς
Μαργαρίτας κίνημα.

— Καὶ ἤδη, κύριε, εἶπεν αὕτη κατὰ-
βητε εἰς τὴν κάτω στοὰν καὶ περιμεινάτε
ἐκεῖ ἄχρις οὗ τις ἐλθὼν ἐκ μέρους τοῦ βα-
σιλέως τῆς Ναβάρρας ἢ τοῦ δουκὸς τοῦ
Ἀλανσῶν σὰς προσκαλέσῃ. Εἰς τῶν ἀκο-
λούθων μου θὰ σὰς ὀδηγήσῃ.

Ταῦτα εἰποῦσα ἡ Μαργαρίτα ἐξηκολού-
θησε τὸν δρόμον της. Ὁ Δελαμὸλ ἀπε-
σύρθη εἰς τὸν τοῖχον, ἀλλ' ἡ δίοδος ἦτο
τόσῳ στενὴ, καὶ τὸ ἐσφοδύκωμα τῆς βα-
σιλίσσης τῆς Ναβάρρας τόσῳ μέγα, ὥστε
ἡ ἐκ μεταξῆς ἐσθῆς της προσετρίβη εἰς
τὸν ἐπενδύτην τοῦ νέου, ἐνῷ ὀξύτατη εὐω-
δία διεχύνετο πανταχοῦ, ὅθεν ἐκείνη διήλθε.

Ὁ Δελαμὸλ ἐβρίγηνεν ὅλος, καὶ αἰσθαν-
θεὶς ὅτι ἐκινδύνευε νὰ πέσῃ χαμαί, ἐστη-
ρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Ἡ Μαργαρίτα ἐχάθη ὡς ὀπτασία.

— Ἐλθετε, κύριε, εἶπεν ὁ ἀκόλουθος
ὅστις εἶχε διαταχθῇ νὰ ὀδηγήσῃ τὸν Δε-
λαμὸλ εἰς τὴν ἰσόγειον στοὰν.

— Ἀ! ναί, ναί· ἀνέκραξεν ὁ Δελαμὸλ
οἰονεὶ παράφρων, διότι ἰδὼν ὅτι ὁ ἀκό-
λουθος εἰδείκνυνεν αὐτῷ τὴν ὁδόν, ἣν εἶχε
λάβει καὶ ἡ Μαργαρίτα, ἤλπίζεν ταχύων
τὸ βῆμα νὰ τὴν ἐπανιδῇ.

Καὶ πράγματι, φθάσας εἰς τὴν ἄκραν
τῆς κλίμακος διέκρινεν αὐτὴν εἰς τὸ κάτω
πάτωμα. Καὶ εἶτε κατὰ τύχην, εἶτε ἀ-
κούσασα τῶν βημάτων αὐτοῦ τὸν κρότον,
ἡ Μαργαρίτα ἀνῆγειρε τὴν στιγμήν ἐκεῖ-

νην τὴν κεφαλὴν, καὶ οὕτω ἡδυνήθη νὰ τὴν ἰδῇ ἀπαξ ἔτι.

— "ὦ! εἶπεν ἀκολουθῶν τὸν ὁδηγόν του· δὲν εἶναι θνητὴ· εἶναι θεά· καὶ ὡς εἶπεν ὁ Βιργίλιος:

Et vera incessu patuit dea.

Ἐκ τοῦ βαδίσματος ἐφάνη ἡ ἀληθὴς θεὰ.

— Καὶ λοιπόν; ἡρώτησεν ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος.

— Ἴδού ἐγώ! εἶπεν ὁ Δελαμὸλ. Σύγνωτε. Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

Καὶ ὁ ἀκόλουθος, ἐπομένου τοῦ Δελαμὸλ, κατῆλθεν ἕνα ὄροφον, ἠνέφξε θύραν τινὰ, εἶτα δευτέραν, ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς ὁποίας στὰς εἶπεν:

— Ἴδού, κύριε, τὸ μέρος, ἔνθα πρέπει νὰ περιμένετε.

Ὁ Δελαμὸλ εἰσῆλθεν εἰς τὴν στοάν, ἧς ἡ θύρα ἐκλείσθη ὀπισθὲν του.

Ἡ στοὰ ἦτο ἔρημος. Εἰς μόνος εὐπατρίδης περιεπάτει ἐν αὐτῇ, περιμένων τινὰ, κατὰ τὸ φαινόμενον, καὶ αὐτός.

Ἦδη ἡ νύξ ἤρξατο ρίπτουσα τὴν μεγαλοπρεπῆ αὐτῆς σκιάν ἐκ τοῦ ὕψους τῶν θόλων, ὡς ἐκ τούτου οἱ δύο ἄνδρες, καίτοι μάλιστα εἰκοσάδα βημάτων ἀπέχοντες ἀλλήλων, δὲν ἡδύναντο νὰ διακρίνωσι ὁ εἰς τὴν μορφήν τοῦ ἑτέρου. Ὁ Δελαμὸλ ἐπλησίασεν.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ! ἐψιθύρισε φθὰς εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπὸ τοῦ δευτέρου εὐπατρίδου ἀπόστασιν. Ἄλλ' εἶναι ὁ κόμης Κοκονὰς αὐτὸς τὸν ὁποῖον βλέπω ἐδῶ.

Εἰς τὸν κρότον τῶν βημάτων του, ὁ Πεδεμόντιος ἐστράφη καὶ παρετήρησεν αὐτὸν μετ' ἴσης ἐκπλήξεως, ἀνκαραῖας:

— Νὰ μὲ πᾶρῃ ὁ διάβολος, ἂν δὲν ᾔναι ὁ κ. Δελαμὸλ!... Οὐφ! τί ἔκαμα! Ἐβλασφήμησα ἐντὸς τῶν ἀντικτόρων! Ἄλλὰ δὲν πειράζει. Φαίνεται ὅτι καὶ ὁ βασιλεὺς βλασφημεῖ καὶ κάπως καλλίτερα ἀπὸ ἐμέ, ἀκόμῃ καὶ ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλὰ, τέλος πάντων εἴμεθα εἰς τὸ Λούβρον!... Ἐ;

— Ὡς βλέπετε. Ὁ κύριος Μπέσμης σὰς εἰσῆγαγεν;

— Ναί· εἶναι θελκτικώτατος Γερμανὸς αὐτὸς ὁ κ. Μπέσμης. Ὑμᾶς δὲ ποῖος;

— Ὁ κ. Δεμουύ. Δὲν σὰς τὸ ἔλεγον ὅτι καὶ οἱ Οὐγονόττοι εὐνοοῦνται ἐν τῇ Αὐλῇ καθὼς καὶ οἱ... Ἄλλὰ συνηντήσατε τὸν κύριον Γκιζην;...

— "Ὀχι, ἀκόμῃ. Καὶ ὑμεῖς ἐτύχετε ἀκροάσεως παρὰ τῷ βασιλεῖ τῆς Ναβάρρας;

— "Ὀχι· ἀλλὰ δὲν θὰ βραδύνη. Μὲ ἔφερον ἐδῶ καὶ μοι εἶπον νὰ περιμένω.

— Καθὼς βλέπετε, πρόκειται περὶ τινος μεγάλου δειπνοῦ, καὶ θὰ εἴμεθα πλευρὰν μὲ πλευρὰν εἰς τὴν τράπεζαν. Παράδοξος σύμπτωσης, τῇ ἀληθείᾳ!... Ἀπὸ δύο ἡδὴ ὥρων ἡ τύχη μᾶς συνέζευξεν... Ἄλλὰ, τί ἔχετε; φαίνεσθε ἀπησχολημένοι...

— Ἐγώ! εἶπε ζωηρῶς ὁ Δελαμὸλ ἀνασκιρτήσας, διότι πρᾶγματι ἐφαίνετο οἰκνεῖ ἐξεστηκώς, ὡς ἐκ τοῦ ὁράματος ὅπερ εἶχεν ἰδεῖ... "Ὀχι, δὲν ἔχω τίποτε.

Ἄλλ' ὁ τόπος οὗτος μοι ἐνέπνευσε μυρίας σκέψεις.

— Φιλοσοφικὰς, ... δὲν ἔχει οὕτω; Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς ἐμέ. Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν καθ' ἣν εἰσῆλθετε, εἶχον ἐνθυμηθῇ ὅλας τὰς συστάσεις τοῦ διδασκάλου μου. Κύριε κόμῃ, γνωρίζετε τὸν Πλούταρχον;

— Καὶ πῶς! εἶναι εἰς τῶν εὐνοουμένων μου συγγραφέων.

— Λοιπόν, ἐξηκολούθησε λέγων μετὰ σοφρότητος ὁ Κοκονὰς, ὁ μέγας ἐκεῖνος ἀνὴρ νομίζω ὅτι δὲν ἀπατάται συγκρίνων τὰ δῶρα τῆς φύσεως πρὸς λαμπρὰ, ἀλλ' ἐφήμερα ἄνθη, ἐνῶ τὴν ἀρετὴν θεωρῇ ὡς βαλσαμῶδες φυτὸν, ἔχον ἄφθιτον εὐωδίαν καὶ τὴν θαυμασίαν ιδιότητά τῆς θεραπείας τῶν πληγῶν.

— Γνωρίζετε ἐλληνικὰ, κύριε Κοκονὰς; εἶπεν ὁ Δελαμὸλ παρρητικῶς αὐτὸν προσεκτικῶς.

— "Ὀχι· ἀλλ' ὁ διδάσκαλός μου εἰξευρε, καὶ μοι συνέστησεν ὅταν φθάσω εἰς τὴν αὐλὴν νὰ ὁμιλῶ περὶ ἀρετῆς. Τοῦτο, μοι εἶπε, κάμνει καλὴν ἐντύπωσιν. Ὡς ἐκ τούτου σὰς εἰδοποιῶ ὅτι ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο εἶμαι λίαν καλῶς τεθωρακισμένος. Ἀλλὰ, δὲν μὲ λέγετε, πεινᾶτε;

— "Ὀχι.

— Καὶ ὅμως μοι φαίνεται ὅτι ἐρρίψατε ἐρωτικὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ συμβιβαμένου πτηνοῦ τοῦ Ὠραίου Ἀστέρου. Τὸ κατ' ἐμέ, ἀποθνήσκω τῆς πείνης.

— Καὶ λοιπόν, κύριε Κοκονὰς, ἰδού ὥρατ' εὐκαιρία νὰ χρησιμοποιήσητε τὰ περὶ ἀρετῆς ἐπιχειρήματά σας καὶ νὰ ἀπειδείητε τὸν ὑπὲρ τοῦ Πλούταρχου θαυμασμόν σας, διότι ὁ μέγας ἐκεῖνος συγγραφεὺς λέγει πού: «Πρέπον ἐστὶ τὴν μὲν ψυχὴν ὀδύνη, τὴν δὲ γαστέρα λιμὼ ἄσκειν».

— Ἀ! λοιπόν γνωρίζετε ἐλληνικὰ; ἀνέκραξεν ὁ Κοκονὰς ἔκθαμβος.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, ναί· ἀπῆντησεν ὁ Δελαμὸλ. Ὁ διδάσκαλός μου τὰ ἐδίδαξε καὶ εἰς ἐμέ.

— Εὐγε! κύριε κόμῃ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἡ τύχη σας εἶναι ἐξησφαλισμένη. Θὰ συνθέτετε στίχους μετὰ τοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ Θ', καὶ θὰ ὁμιλεῖτε ἐλληνιστὶ μετὰ τῆς βασιλίσσης Μαργαρίτας.

— Χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψει, προσέθετο ὁ Δελαμὸλ γελῶν, ὅτι θὰ δύναιμι ἀκόμῃ νὰ ὁμιλῶ καὶ γασκωνιστὶ μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἡ εἰς τὰ δώματα τοῦ βασιλέως ἀγούσα θύρα τῆς στοᾶς ἠνέφχθη. Κρότος βημάτων ἠκούσθη, καὶ ἐν τῷ σκότει εἶδον σκιάν τινὰ προσεγγίζουσαν. Ἡ σκιὰ αὕτη κατέστη σῶμα. Καὶ τὸ σῶμα τοῦτο ἦτο ὁ κύριος Δε-Μπέσμης.

Παρετήρησεν οὗτος καλῶς ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς δύο νέους, ὅπως ἀναγνώρισεν τὸν ἰδικόν του, καὶ ἔνευσεν εἰς τὸν Κοκονὰς νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ὁ Κοκονὰς ἐχαιρέτισε διὰ τῆς χεῖρός τὸν Δελαμὸλ.

Ὁ Δε-Μπέσμης ἔφερε τὸν Κοκονὰς εἰς τὴν ἀκρὴν τῆς στοᾶς, ἠνέφξε θύραν τινὰ καὶ εὐρέθησαν ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμίδος κλίμακος.

Ἐκεῖ ἔστη, καὶ παρατηρήσας καλῶς περὶ αὐτὸν καὶ ἐπάνω καὶ κάτω, εἶπεν:

— Κιούριε, Γκογκονὰς, ποῦ νὰ μένετε;

— Ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Ὠραίου Ἀστέρου «Ὁδὸς Ἐηροῦ Δένδρου».

— Γκαλὰ! γκαλὰ! εἶσθε ντύο βήματα ἀπὸ ἐντῶ. Πηγαίνετε ὠγκρηγκουράπισω εἰς τὸ ξενοντογχεῖόν σας, γκαὶ τὴν νύκτα τούτην...

Καὶ πάλιν παρτήρησε προσεκτικῶς περὶ αὐτόν.

— Καὶ τὴν νύκτα ταύτην, τί; ἡρώτησεν ὁ Κοκονὰς.

— Γκαὶ τὴν νύκτα τούτην, ἔλφετε πάλιν ἐντῶ μὲ μίαν κοντρή πλάγκα εἰς τὸ γκαπέλλο σας. Τὸ σύμφημ φὰ εἶναι: Γκουίλχε. Σιωπὴ!, στόμα γκαλειστό!

— Ἀλλὰ, κατὰ ποῖαν ὥραν πρέπει νὰ ἔλθω;

— Ὅταν ἀγκούσετε τὸ ἐγκεριντῆρι...

— Ποῖον ἐγκεριντῆρι;...

— Ναί, τὸ ἐγκεριντῆρι. Ντούν, ντούν...

— Ἀ! τὸ ἐγκερτῆριον.

— Ναί· αὐτὸ σὰς ἔλεγα.

— Πολὺ καλὰ!, θὰ ἔλθω, εἶπεν ὁ Κοκονὰς.

Καὶ χαιρετίσας τὸν Δε-Μπέσμην ἀπῆλθε λέγων καθ' ἑαυτόν:

— Τί διάβολο ἤθελε νὰ μοῦ εἰπῇ, καὶ διατί θὰ σημάνωσι τὸ ἐγκερτῆριον; Ἄλλ' ἀδιάφορον!, ἐγὼ ἐπιμένω εἰς τὴν γνώμην μου. Εἶναι θελκτικώτατος Γερμανὸς ὁ κ. Δε-Μπέσμης... Ἀλλὰ, τί νὰ κάμω; Νὰ περιμένω τὸν κύριον Δελαμὸλ; Ἀ! μὰ τὴν πίστιν μου, ὄχι. Ἴσως δειπνήσῃ εἰς τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας.

Καὶ ὁ Κοκονὰς κατηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ «Ἐηροῦ Δένδρου», ὅπου εἵλκεν αὐτόν ὡς μαγνήτης τὸ ἐμβλημα τοῦ Ὠραίου Ἀστέρου.

Ἐν τούτοις, ἑτέρα θύρα τῆς στοᾶς, ἡ εἰς τὰ δώματα τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας ἀγούσα, ἠνέφχθη, καὶ ἀκόλουθός τις πλησίασας πρὸς τὸν κύριον Δελαμὸλ τῷ εἶπεν:

— Εἰσθε ὑμεῖς ὁ κόμης Δελαμὸλ;

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Ποῦ κατοικεῖτε;

— Ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ «Ἐηροῦ Δένδρου», ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Ὠραίου Ἀστέρου.

— Ἐχει καλῶς. Εἶναι εἰς τὰ παράθυρα τοῦ Λούβρου. Ἀκούσατε λοιπόν... Ἡ Μεγαλειότης του σὰς γνωστοποιεῖ ὅτι τῶρα δὲν δύναται νὰ σὰς δεχθῇ. Ἴσως τὴν νύκτα ταύτην πέμψῃ νὰ σὰς ζητήσωσι. Ὅπωςδὴποτε, ἂν μέχρι τῆς πρωίας δὲν λάβετε εἰδήσεις του, ἔλθετε εἰς τὸ Λούβρον.

— Ἀλλ' ἂν ὁ σκοπὸς δὲν μοι ἐπιτρέψῃ τὴν εἴσοδον;

— Ἐχετε δίκαιον... τὸ σύνθημα εἶναι Ναβάρρα. Εἰπέτε τὴν λέξιν ταύτην καὶ ἀπασαί αἱ θύραι θὰ ἀνοιχθῶσιν ἐνώπιόν σας.

— Εὐχαριστῶ.

— Περιμένετε, εὐπατρίδα μου. Ἐχω

διαταγὰν νὰ τὰς ὁδηγήσω ἄχρι τῆς θουρίδος, διότι πιθανόν νὰ ἀποπλανηθῇτε ἐν τῷ Λούβρῳ.

— Καὶ ὁ Κοκονὰς, τί νὰ ἐγείνηται; εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Δελαμὸλ, εὐρεθεὶς ἐκτὸς τῶν ἀνακτόρων. «Ὡ! θὰ ἔμεινε βεβαίως ὅπως δειπνήσῃ μετὰ τοῦ δουκὸς τῆς Γκιζης.

Ἄλλ' εἰσελθὼν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Λαουριέρου ὁ ἡμέτερος εὐπατρίδης ἐξέπλῳγ' ἰδὼν τὸν Κοκονὰς καθήμενον καὶ ἔχοντα ἐνώπιόν του ἐπὶ τῆς τραπέζης γιγάντιον ἐκ λίπους ὀμελέτταν.

— «Ὡ! ὦ!», ἀνέκραξεν ὁ Κοκονὰς γελῶν θορυβωδῶς. Φαίνεται ὅτι καὶ ὑμεῖς ἐγεύθητε εἰς τοῦ βασιλέως, καθὼς καὶ ἐγὼ ἐδειπνήσα εἰς τοῦ δουκὸς τῆς Γκιζης.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, αὐτὸ ἀκριδῶς συμβαίνει.

— Καὶ ἐπεινάσατε;

— Πιστεύω, νάι.

— Εἰς τὸ πείσμα τοῦ Πλουτάρχου;

— Κύριε κόμη, εἶπε γελῶν ὁ Δελαμὸλ. «Ὁ Πλουτάρχος λέγει ἄλλαχού: «ὁ ἔχων ὀφείλει νὰ διανέμηται μετὰ τοῦ μὴ ἔχοντος». Θέλετε λοιπόν, χάριν τοῦ Πλουτάρχου, νὰ διανεμηθῇτε τὴν ὀμελέτταν σας μετ' ἐμοῦ, καὶ τρώγοντες νὰ συνομιλῶμεν περὶ ἀρετῆς;

— «Ὅσον διὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο, ὅχι» εἶπεν ὁ Κοκονὰς. Αὐτὰ τὰ λέγει τις ὅταν εὐρίσκειται εἰς τὸ Λούβρον καὶ φοβῆται μὴ τὸν ἀκούσουν, καὶ μάλιστα ὅταν ἔχῃ κενὸν τὸν στόμαχον. Τώρα ὅμως, καθίσατε ἐκεῖ καὶ ἄς δειπνήσωμεν.

— Ἐμπρὸς λοιπόν βλέπω ὅτι ἡ τύχη μᾶς συνέδεσεν ἀναποσπᾶστος· θὰ κοιμηθῇτε ἐδῶ;

— Δὲν εἰδεύρω.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης.

— Τότε εἰδεύρω πῶς θαδιέλθω τὴν νύκτα.

— Ποῦ.

— Ὅπου καὶ σεῖς. Εἶναι ἄφροντον.

Καὶ οἱ δύο νέοι ἤρχισαν νὰ γελῶσι, τιμῶντες ὅσῳ καλλίτερον ἠδύναντο καὶ τὴν ὀμελέτταν τοῦ κύρ Λαουριέρου.

ΣΤ'

ΧΡΕΟΥΣ ΑΠΟΤΙΣΙΣ

Καὶ ἤδη, ἂν ὁ ἀναγνώστης εἶναι περίεργος νὰ μάθῃ διατί ὁ κ. Δελαμὸλ δὲν ἐγένετο δεκτὸς παρὰ τῷ βασιλεῖ τῆς Ναβάρρας, διατί ὁ Κοκονὰς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὸν δούκα τῆς Γκιζης, καὶ ἐπὶ τέλους διατί ἀμφότεροι, ἀντὶ νὰ δειπνήσωσιν ἐν Λούβρῳ τρώγοντες φασιανούς, πέρικας καὶ δορκάδας, ἐδείπνουν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Ὁραίου Ἀστέρου τρώγοντες ὀμελέτταν διὰ λίπους μαγειρευμένην, δέον νὰ εὐαρεστηθῇ ὅπως μετ' ἡμῶν εἰσέλθῃ εἰς τὰ ἀρχαῖα ἀνάκτορα καὶ ἀκολουθήσῃ τὴν βασιλίσσαν Μαργαρίταν, ἣν ὁ Δελαμὸλ εἶχεν ἀπολέσει βλέπων κατὰ τὴν εἰσόδον τῆς μεγάλης στοᾶς.

Ἐνῶ ἡ Μαργαρίτα κατήρχετο τὴν κλίμακα, ὁ δούξ Ἑρρίκος τῆς Γκιζης, ὃν αὐτὴ δὲν εἶχεν ἰδῇ ἀπὸ τῆς νυκτὸς τῶν γάμων της, εὐρίσκειτο ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ τοῦ βασιλέως. Ἡ κλίμαξ ἦν κατήρ-

χετο ἡ Μαργαρίτα κατέληγεν εἰς ἔξοδον τινὰ. Τὸ σπουδαστήριον, ἐν ᾧ εὐρίσκειτο ὁ Γκιζης εἶχε θύραν. Ἀμφότεροι δέ, ἡ τε ἔξοδος καὶ ἡ θύρα ἔφερον εἰς τινὰ διάδρομον. Καὶ ὁ διάδρομος οὗτος ἔφερον εἰς τὰ δώματα τῆς βασιλομήτορος Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων.

Αὕτη ἦτο μόνη. Ἐκάθητο δὲ παρὰ τινὰ τράπεζαν, τὸν ἀγκῶνα ἔχουσα ἐπὶ τινος προσευχητηρίου ἡμιανοῖκτου καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς στηρίζουσα, — κεφαλὴν ἀρκούντως ὠραίαν ἔτι, χάρις εἰς τὰ μῦρα, ἃ παρῆσεν αὐτῆς ὁ Φλωρεντίνος Ρενέ, ὅστις συνήνου ἐν ἐκυτῷ τὸ διπλοῦν ἐπάγγελμα τοῦ μυρεψοῦ καὶ τοῦ δηλητηριαστοῦ τῆς βασιλομήτορος.

Ἡ χήρα Ἑρρίκου τοῦ Β' ἔφερον ἔτι τὸ πένθος, ὅπερ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της οὐδέποτε κατέλιπεν. Ἦτο γυνὴ πεντήκοντα δύο ἢ πενήκοντα τριῶν ἐτῶν περίπου, διατηροῦσα ἔτι, χάρις εἰς τὴν καλὴν κατάστασιν καὶ τὴν δροσερότητα τοῦ σώματός της, τὰ ἔχνη τῆς πάλαι ὠραιότητος. Τὰ δώματα αὐτῆς, ἐπίσης καὶ ἡ περιβολή, ἐδείκνυν τὴν χήραν. Πάντα ἐν αὐτοῖς ἦσαν πένθιμα: ὑφάσματα, τοῖχοι, ἐπιπλά. Μόνον ἄνωθι τοῦ οὐρκανίου ἐφ' οὗ ἐκοιμάτο τὸ ὑπὸ τῆς βασιλομήτορος εὐνοούμενον κυνάριον ὅπερ εἶχε δωρήσῃ αὐτῇ ὁ γαμβρός της Ἑρρίκος τῆς Ναβάρρας, καὶ εἰς ὃ εἶχε δοθῇ τὸ μυθολογικὸν ὄνομα τῆς Φοίβης, ἐφάνετο καλλιστή ζωγραφία, παριστώσα Ἰριδα περὶ τὴν ὁποίαν ἦτο γεγραμμένον ἐλληνιστὶ τὸ ἐπόμενον Φραγκίσκου τοῦ Α' σύμβολον: Φῶς φέρει ἠδὲ καὶ αἶθρη.

Αἶφνης, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἡ βασιλομήτωρ ἐφάνετο βεθυθισμένη εἰς τὰς βαθυτέρας σκέψεις, αἵτινες ἀνεβίβζον ἐπὶ τῶν ὑσγινωθῶν χειλέων της βραδὺ καὶ πλήρες δισταγμοῦ μεδίαιμα, ἀνὴρ τις ἠνέφεξε τὴν θύραν, ἤγειρε τὸ παραπέτασμα, καὶ ἐδείξε τὸ κάτωχρον πρόσωπόν του λέγων:

— Πάντα βαίνουσι κάκιστα.

Ἡ Αἰκατερίνα ἀνεγείρασα τὴν κεφαλὴν ἐγνώρισε τὸν δούκα τῆς Γκιζης.

— Πῶς τὰ πάντα κακῶς! Τί ἐννοεῖτε, Ἑρρίκε;

— Ἐννοῶ ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐπιμένει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὴν ὑπὲρ τῶν κατηραμένων Οὐγονόττων εὐνοίαν του, καὶ ὅτι ἂν περιμένωμεν τὴν συγκυρίαν του ὅπως ἐκτελέσωμεν τὸ μέγα ἔργον, θὰ περιμένωμεν ἐπὶ μακρὸν ἔτι, ἵσως δὲ καὶ διὰ παντός.

— Τί συνέβη λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ Αἰκατερίνα, διατηροῦσα τὴν συνήθη αὐτῆς ἀταραξίαν τοῦ προσώπου, εἰς ὃ ὅμως ἐγίνωσκε τόσῳ καλῶς, κατὰ τὰς περιστάσεις, νὰ διδῇ τὰς μᾶλλον ἀντιθέτους ἐκφράσεις.

— Ἰδοῦ, ταύτην τὴν στιγμὴν, δι' εἰκοστὴν ἵσως φορὰν, ὠμίλησα πρὸς τὸν βασιλέα περὶ τούτου, ὅπως μάθω ἂν θὰ ἐξακολουθῇ ἀνεχόμενος τὰς ἀπειλάς, ἃς μετὰ τὸν τραυματισμὸν τοῦ ναυάρχου των δὲν πύουσιν ἐκφέροντες οἱ κύριοι διαμαρτυρόμενοι.

— Καὶ τί σὰς ἀπῆντησεν ὁ υἱός μου; ἠρώτησεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Μοὶ ἀπῆντησε: «Κύριε δούξ, ὁ λαὸς ὑποπτεύει ὑμᾶς ὡς αὐτουργὸν τῆς κατὰ τοῦ δευτέρου πατρὸς μου δολοφονικῆς ἀποπείρας· ὑπερσπίσθητε ὡς νομίζετε καλλίτερον, ὅσῳ τὸ κατ' ἐμέ, γινώσκω νὰ ὑπερσπίσθῃ, ἂν ποτε μὲ προσβάλλωσι...» Καὶ ταῦτα εἰπὼν, μοὶ ἔστρεψε τὰ νῶτα, πορευθεὶς νὰ δώσῃ τὸ φαγητόν των εἰς τοὺς κύνάς του.

— Καὶ δὲν ἀπεπειράθητε νὰ τὸν κρατήσητε;

— Καὶ πῶς ὅχι; Ἀλλὰ μοὶ ἀπῆντησε διὰ τῆς φωνῆς του ἐκείνης, ἣν γνωρίζετε, παρκτηρῶν με διὰ τοῦ βλέμματός, ὅπερ μόνος αὐτὸς ἔχει: «Κύριε δούξ, οἱ κύνες μου πεινώσι. Δὲν εἶναι δὲ ἀνθρωποὶ ὅπως ἀφήσω αὐτοὺς νὰ περιμένωσι...» Ταῦτα δὲ ἤλθον ὅπως κατὰσθήσω καὶ εἰς Ὑμᾶς γνωστά.

— Καὶ καλῶς ἐπράξατε, εἶπεν ἡ βασιλομήτωρ.

— Ἀλλὰ, τί πρέπει νὰ πράξωμεν;

— Νὰ ἀποπειραθῶμεν καὶ αὐτοὺς.

— Καὶ τίς θὰ ἀποπειραθῇ;

— Ἐγώ. Ὁ βασιλεὺς εἶναι μόνος;

— Ὁχι. Εἶναι μετὰ τοῦ Ταβάνη.

— Περιμένετε με ἐδῶ, ἡ μᾶλλον ἀκολουθήσατέ με μακρόθεν.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐγερεθεῖσα ἀμέσως ἐπορεύθη εἰς τὴν αἴθυσαν, ἔνθα ἐπὶ τουρκικοῦ τάπητος καὶ προσκεφαλαίων ἐκ βελούδου ἦσαν ἐξηπλωμένοι οἱ εὐνοούμενοι τοῦ βασιλέως κύνες. Ἐπὶ τινων δοκίδων, καθλωμένων ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἦσαν δύο ἢ τρεῖς ἐκλεκτοὶ ἱέραιες καὶ μικράς τις κίσσα, δι' ἧς ὁ βασιλεὺς Κάρολος ὁ Θ' διεσκέδαζε θηρεύων τὰ μικρὰ πτηνὰ ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Λούβρου καὶ ἐν τοῖς τοῦ τότε οἰκοδομουμένου Κερμαεικοῦ.

Ἡ βασιλομήτωρ καθ' ὁδὸν κατέστησε τὸ πρόσωπον αὐτῆς ὡχρὸν καὶ πλήρες ἀγωνίας, ἐφάνετο δ' ἐπ' αὐτοῦ κυλιόμενον τελευταῖόν τι, ἡ μᾶλλον τὸ πρῶτον δάκρυ.

Ἐπλησίασεν ἀσφορητὶ Κάρολον τὸν Θ', ὅστις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔδιδεν ἰσομεγέθη τεμάχια πλακοῦντος εἰς τοὺς κύνάς του!

[Ἐπειὰ συνίτια]

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Κ Ω Μ Ω Δ Ι Α Σ

[Διήγημα Alphonse Karr. Μετάφρ. Ἀγγέλ. Βλάχου].

[Εὐαίτια καὶ τέλος: ἴδε προηγούμενον βιβλίον].

Ἡμέραν τινὰ ἡ Ἀναστασία εἶπεν εἰς τὸν Ἑρρίστον Ζιρῶ:

— Ἡ πρώτη πρᾶξις τῆς κωμωδίας μᾶς ἐπαίχθη, καὶ ἐπαίχθη μετὰ πολλὴν ἐπιτυχίαν. Ὁ γέρον ἐφάνη εὐπιστος, καὶ εὐρῆκε μάλιστα ὅτι ὁμοιάζει τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἐπαίξεις τὸ μέρος σου μετ' ἀμίμητον φυσικότητα. Μᾶς μένει τώρα ἡ δευτέρα πρᾶξις, καὶ τὸ μέρος σου εἶναι πολὺ δυσκολώτερον. Ὡς μοῦ εἶπες ἄλλοτε, ὅταν κατὰ πρῶτον σου ἐξήγησα τὰ σχέδια καὶ τὰς ἐλπίδας μᾶς, δὲν